

ת"פ 11718/03/15 - מדינת ישראל נגד אליה אירועים בע"מ, א"י

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 11718-03-15 מדינת ישראל נ' אליה אירועים
בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט דורי ספיבק

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מאשה שניאור

נגד

הנאשמים: 1. אליה אירועים בע"מ

2. א"י

ע"י ב"כ עו"ד רובן בן טובים

גזר דין

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום שייחס להם עבירות על חוק שכר מינימום תשמ"ז-1987 ועל חוק הגנת השכר תשי"ח-1958, בגין אי תשלום שכר מינימום וכן הלנת שכר, אי הנפקת תלושי שכר וניכוי סכומים משכר ואי העברתם לייעודם, ובכל זאת ביחס להעסקת עובדת אחת בחודשים ינואר ופברואר 2012.

2. הנאשמת 1 הורשעה ביום 6.1.19 על פי הודאתה בעבירות על סעיפים 2 (א) + 14 לחוק שכר מינימום; הלנת שכר בניגוד לסעיף 25 ב לחוק הגנת השכר; אי מסירת תלוש שכר לפי סעיפים 24 (א) + 25 ב (א) (1) לחוק הגנת השכר; אי העברת סכומים שנוכו משכרה של העובדת למוסד לביטוח לאומי בניגוד לסעיפים 25 א (א) + 25 ב (ג) לחוק הגנת השכר.

3. ביום 19.3.19 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של הנאשם 2 במסגרתה הוא הורשע בעבירות לפי סעיפים 2(א), 14 ו-15 לחוק שכר מינימום; וסעיפים 26(ב), 24א(א), 25ב(א)(1) ו-25ב(ב)(1) לחוק הגנת השכר. הנאשם 2 זוכה מעבירות לפי סעיפים 3 ו-36 לחוק ארגון פיקוח על העבודה, תשי"ד-1954.

4. הצדדים הגישו את טיעוניהם לעונש בכתב. דיון להשלמת טיעונים בעל פה התקיים ביום 29.5.19, בסיומו הסכימו הצדדים שגזר הדין יינתן שלא בפניהם וישלח אליהם בדואר.

טענות המאשימה לעונש

עמוד 1

5. המאשימה טוענת שהנאשמים הורשעו בעבירות שהן מהחמורות שבמשפט העבודה המגן. כן היא טוענת שיש להתייחס אל הכרעת הדין ככזו שבה הורשעו הנאשמים בארבע עבירות נפרדות שהקנס המקסימלי שניתן לגזור בגין הינו למעלה ממיליון ₪ וכי יש להטיל אחריות נפרדת על הנאשמים ולגזור את דינם בהתאם.

המאשימה סבורה כי אין ליתן אמון בטענות הנאשם 2 ביחס למצבו הכלכלי, שכן צו כינוס שניתן בעניינו בעבר בוטל נוכח ניצולו לרעה, וכי אין בעובדה שהנאשם הציג צו כינוס חדש בדיון הטיעונים לעונש כדי להוות הוכחה לכך שהוא אכן יעמוד בתנאי הצו, ואף אין הוא מעיד על מוכנות ונכונות הנאשם לעמוד בתשלומים כפי שנקבעו. לטענתה, בקביעת מתחם הענישה המבוקש על ידה נלקח בחשבון מצבו הכלכלי, ומסיבה זו ביקשה המאשימה רק תשלום של 50% מגובה הקנס המקורי. אשר לנאשמת, סבורה המאשימה כי מדובר בחברה שאינה פעילה, אולם גם לא ננקטו הליכים לפירוקה, ועל כן יש להשית גם עליה תשלום של 50% מהקנס המקסימלי הקבוע בחוק בגין כל אחת מהעבירות שבהן הורשעה.

טענות הנאשמים לעונש

6. הנאשם מבקש כי בית הדין יתחשב במצבו הכלכלי הקשה ובעובדה שהוא פועל להסדרת ענייניו הכלכליים. בדיון הטיעונים לעונש הציג הנאשם תלוש שכר מאפריל 2019 וכן צו כינוס שניתן באותו החודש, כשלדבריו צו התשלומים הוגדל בהסכמתו נוכח העובדה שמצא עבודה והחל להיות מועסק. הנאשם מבקש כי במסגרת גזירת הדין יתחשב בית הדין במצבו הכלכלי ויטיל עליו עונש שלא יפגע ביכולתו לשקם את עצמו. עוד טוען הנאשם כי העבירות שבגין הורשע אינם תולדה של התנהגות עבריינית מכוונת אלא של קריסה כלכלית של העסק שאותו ניהל, שהובילה לכך שלא יכול היה לשלם את שכרה של העובדת שנפגעה.

7. הנאשמת באמצעות הנאשם טענה כי אינה פעילה וכי לא פורקה נוכח העדר מקורות מימון לתשלום אגרות הפירוק, אולם לא העלתה טענות לעניין גובה הקנס שיש להשית עליה.

דין והכרעה

8. סימן א'1 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, מגדיר את השלבים שעל בית המשפט לעבור טרם גזירת העונש. בשלב ראשון, יש לקבוע האם המדובר בהרשעה בעבירה אחת או בכמה עבירות. ככל שמדובר בכמה עבירות, יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או אירועים נפרדים. בשלב שני, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; מידת הפגיעה בערך זה; מדיניות הענישה הנהוגה; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ומצבו הכלכלי של הנאשם (כשמדובר בעונש מסוג קנס, כמו במקרה שלפני). בשלב השלישי, יש לשקול את נסיבות האישיות של הנאשם כמו גם נסיבות אחרות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים (8.11.14)).

9. המאשימה טוענת כי כל אחת מן העבירות שבהן הורשעו הנאשמים מהווה אירוע נפרד. סעיף 40 יג לחוק העונשין קובע כי ככל שהנאשם הורשע בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, אולם כשהרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד.

10. על הדרך בה ידע בית המשפט להבחין בין מעשים שיש לראותם כאירוע אחד, לבין מעשים שיש להפרידם לכמה אירועים שונים, עמד בית הדין הארצי בפרשת חדוות הורים, שבה נסקר מבחן צורני עובדתי וכן מבחן שעניינו האינטרס המוגן. כמו כן עמד על כך בית המשפט העליון בעניין דלאל (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.15)), במסגרתו נקבע מבחן הקשר ההדוק ומבחני עזר כגון: האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. נקבע שבמקרי גבול ראוי לשקול שיקולים נורמטיביים ביישום מבחן הקשר ההדוק, במסגרתם תיבחן השאלה האם נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40ג הנ"ל, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים. כך, במיוחד במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת "תבלע" באותה עבירה, ולא תזכה להתייחסות הראויה לה בנסיבות העניין.

עם זאת, משמעות ההכרה במספר עבירות כ"אירוע אחד" אינה בהכרח כי מתחם הענישה יוגבל בעונש המרבי בגין עבירה יחידה, אלא רק כי המתחם ייקבע ביחס לשילוב העבירות ולא בהתייחס לכל אחת בפני עצמה (ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14)).

11. לאחר שבחנתי את מסכת הראיות וטיועוני הצדדים, אני סבור כי נסיבות ביצוע העבירות וכן שיקולי מדיניות ענישה מורים שיש לראות בכל העבירות כ-"אירוע אחד", שמוצדק לקבוע בגינו מתחם ענישה כולל אחד, ואנמק. המדובר בהעסקת עובדת אחת במשך כארבעה חודשים, שבמהלכם לא הועברו הניכויים להסדר פנסיוני בגינה, וכן באי תשלום שכר בחודשיים האחרונים להעסקתה. העובדת הגישה תלונה בגינה נפתח ההליך הפלילי. אומנם האישומים מתייחסים הן לאי תשלום שכר והן לניכוי שכר ולאי העברתו ליעודו, אולם מדובר בעבירות קשורות ונלוות הנובעות מהקשיים הכלכליים אליהם נקלעו הנאשמים.

12. באשר למתחם הענישה, הרי שבהתאם לסעיף 14 לחוק שכר מינימום, הקנס המירבי בגין עבירה של אי תשלום שכר מינימום, הוא בגובה 226,000 ₪. לפי חוק הגנת השכר - הקנס המירבי בגין העבירה של אי תשלום שכר הוא 75,300 ₪ ; בגין אי מסירת תלושי השכר הקנס המירבי עומד על 14,600 ₪ ובגין אי העברה של ניכויים ליעדם הקנס המירבי עומד על 1,130,000 ₪.

בעת קביעת מתחם של עונש מסוג קנס יש להתחשב, על פי סעיף 40ח' לחוק העונשין, לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא במצבו הכלכלי של הנאשם, וזאת כבר בעת קביעת המתחם (ע"פ 25307-12-15 שחם נ' מדינת ישראל (4.9.17)), סעיף 15 לפסק הדין). כך יש לפעול אף בענייננו זה.

מתחם הקנס

13. כאמור, המאשימה עתרה למתחם ענישה בגין כל אחת מארבע עבירות שהינו 50% מהקנס המירבי בגין כל עבירה ועבירה, ואילו הסניגור עתר לקביעת מתחם ענישה נמוך ככל הניתן, ואף ביקש שלא לגזור קנס אלא להסתפק בהתחייבות הנאשם להימנע מביצוע עבירות. אקדים ואציין שהעונש המקסימלי שאותו ניתן להשית על נושא משרה שלא פיקח ועשה כל הניתן כדי למנוע את העבירות על חוק הגנת השכר, הינו מחצית מהעונש אותו ניתן להשית על התאגיד עצמו (ראו הוראת סעיף 26 (ב) לחוק הגנת השכר).

14. העבירות שבהן הורשעו הנאשמים הן עבירות שיש להתייחס אליהן בחומרה יתירה. כפי שהדגישה באחת הפרשות כב' הנשיאה נילי ארד, העבירה של אי העברת הניכויים ליעודם מתאפיינת ב"גילוי של חוסר אכפתיות לזכויות העובדים, עד כדי מעילה באמונם (כב' הנשיאה (בדימוס) נילי ארד, עב 1002/02 קבוצת יו.אס.ג'י.די בע"מ נ' מדינת ישראל, פד"ע לח 520 (10.11.02)).

אשר לעבירה של אי תשלום שכר מינימום הרי שמדובר בפגיעה בזכות קוגנטית שמטרתה להבטיח קיום מינימלי בכבוד. בבסיס החוק עומדת התכלית הסוציאלית הבאה להגן על החלש ולהבטיח "קיומה של רשת מגן בסיסית" ו"קיום אנושי בסיסי לכל אחד מהפרטים בחברה" (ע"פ 24/05 א.ח. מור אחזקות (1992) בע"מ נ' מדינת ישראל, (14.7.08), ובצידה סנקציה פלילית לצורך הרתעת מעסיקים (בג"צ 3512/04 שזיפי נ' בית הדין הארצי לעבודה (29.12.04)); ע"ע 1054/01 טוילי נ' דהרי, פד"ע לו 746 (2002); ע"פ 38980-04-10 מדינת ישראל- עמרם (26.8.10)).

15. בטרם אפנה לקבוע את מתחם הקנס ההולם, סברתי שנכון לסקור מתחמי עונש הולם שנקבעו בגזרי דין מן העת האחרונה, שניתנו על ידי בתי הדין האזוריים בעקבות הרשעות באותן העבירות שבהן הורשעו הנאשמים בפני.

מדיניות ענישה הנהוגה

16. בגין העבירה של אי העברת ניכויים ליעדם - באחד המקרים קבע חברי כב' השופט צבי פרנקל מתחם עונש ראוי שבין 25,000 ₪ ל- 75,000 ₪ (שמ 6033-09-10 מדינת ישראל נ' ס.מ. אבושולדום בע"מ (12.8.14)) בגין עבירה דומה של התאגיד המעסיק, ומכאן ניתן לגזור שהמתחם הראוי בגין עבירה של נושא משרה באותו המקרה היה בין 12,500 ₪ ל- 37,500 ₪. כב' השופט פרנקל הסתמך בקביעתו זו על מתחם עונש ראוי זהה שקבעה כב' הנשיאה אורלי סלע בשני מקרים אחרים קודמים (שמ 2234-06-10 מדינת ישראל נ' מטיילי אירוס ירוחם (17.9.13); תפ 31434-05-11 מדינת ישראל נ' מפעל נייר ירושלים ונאמן (2000) בע"מ (21.8.13), וכן ראו שם את הניתוח המפורט של רף הענישה במקרים דומים קודמים). בפרשה אחרת קבע חברי כב' השופט אילן סופר מתחם ענישה גבוה יותר, בין 30,000 ₪ ל- 150,000 ₪, בין היתר בשים לב לכך שבאותה פרשה דובר בריבוי עבירות (תפ 23145-11-11 מדינת ישראל נ' ח.א.ש. מערכות ושרותים בע"מ (2.9.14). אבהיר, שגם את המתחם הזה יש להתאים, על דרך חלוקה לשתיים, למתחם קנס עבור נושא משרה (דהיינו, מתחם של 15,000 ₪ עד 75,000 ₪). במקרה אחר קבעה חברתי כב' השופטת שרון אלקיים קנס בגובה 30% מהקנס המרבי ובסך של 339,000 ₪ בגין אי העברת ניכויים של 17 עובדים.

17. בגין העבירה של אי מתן תלוש שכר -במסגרת ת"פ (ב"ש) מדינת ישראל נ' איל גרשון קדמון(21.6.15), מתחם הענישה שנקבע בעבירה של אי מסירת תלושי שכר, היה קנס בשיעור שבין 20%-50% מהקנס המקסימלי, כלומר בסך שבין 2,920 ₪ ל-7,300 ₪. בת"פ (ת"א) 51356-11-11 מדינת ישראל נ' עצמון אבטחה - משמרות החופים (6.6.15), נקבע כי מתחם הענישה הראוי הינו בשיעור שבין 10% - 30% מגובה הקנס המקסימאלי, כלומר בסכום שבין 1,460 ₪ ל-4,380 ₪. במסגרת ת"פ (י-ם) 23003-08-11 מדינת ישראל לניוסף חי נסים (26.11.14) נקבע כי מתחם הענישה הראוי הינו בשיעור שבין 10%-30% מהקנס המקסימאלי כלומר בסכום שבין 1,460 ₪ לבין 4,380 ₪.

18. בגין העבירה של אי תשלום השכר במועדו- בהליך ת"פ 37710-08-17 מדינת ישראל נ' מוסדות אור החינוך אור החיים (4.2.19), גזרה חברתי כב' השופטת יפית זלמנוביץ- גיסין על הנאשמת שלא העבירה במועד את השכר ולא העבירה את הניכויים לייעדם בגין חמישה עשר עובדים, קנס של 60,000 ₪.

19. בגין העבירה של אי תשלום שכר מינימום - בהליך ע"פ 54/09 מדינת ישראל נ' עופר כהן סוכנויות לביטוח (14.7.10), בית הדין גזר על כל אחד מהנאשמים, שלא שילמו לעובדת שכר כלל במשך 3 חודשים, קנס בסך 30,000 ₪; בהליך ע"פ 56/09 מדינת ישראל נ' פרחי (25.2.10), אושר גזר דין בו הוטל קנס בסך 10,000 ₪ בגין אי תשלום שכר מינימום על פי דין לעובד משך תקופה של כחודש ימים; בעניין עמרם בית הדין הטיל קנס בסך 50,000 ₪ על מעסיק עובדים זרים בגין אי תשלום שכר מינימום לשישה עובדים משך שלושה חודשי עבודה.

20. כאן המקום להדגיש שבעת קביעת מתחם העונש יש להתחשב, על פי תיקון 113, לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה (ראו: עפ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)).

מן הכלל אל הפרט

21. במקרה שלפני, ולאור קביעתי כי מדובר באירוע אחד, מצאתי לנכון לאמץ את קביעת בית הדין הארצי בעניין סעדיה יוסף (עפ 11221-06-14 סעדיה יוסף נ' מדינת ישראל (29.3.17)).

22. אשר למתחם הענישה ביחס לנאשמת, מצאתי לנכון להעמיד את רף הענישה התחתון על הקנס הקבוע בחוק בין אי מסירת תלושי שכר עבור חודש אחד בסך 14,600 ₪ כשהרף העליון יעמוד על מחצית הקנס המקסימאלי הקבוע בחוק בגין אי העברת הניכויים בסך 565,000 ₪.

23. אשר למתחם הענישה ביחס לנאשם, מצאתי לנכון להעמיד את רף הענישה התחתון על הקנס המנהלי ששיעורו 5,000 ₪ בהתאם לתקנה 2 לתקנות העבירות המנהליות (קנס מינהלי-שכר מינימום), התשס"ג-2003 כשהרף העליון יעמוד על 50% מהקנס המקסימאלי ובסך של 282,500 ₪.

24. במסגרת השיקולים שנשקלו על ידי בקביעת המתחם ביחס לנאשם, לקחתי בחשבון את העובדה כי המאשימה השקיעה מאמצים בהליך במסגרתם נדרשה להוצאת צווי הבאה לנאשם לצד החומרא, ומאידך גיסא את העובדה שלאחר שהובא בפני בית הדין והפקיד סך של 7,500 ₪ בקופת בית הדין לצורך המשך התייצבותו, הסכים כי סכום זה ישולם לעובדת המתלוננת כחלף שכרה לצד הקולא.

עוד לצד הקולא מצאתי לנכון לקחת את למצבו הכלכלי של הנאשם. הנאשם העיד בפני על מצבו הכלכלי הקשה, בעקבות קריסתה הכלכלית של החברה שהייתה בבעלותו, והציג ראיות לכך שהוא נמצא בעיצומו של הליך כינוס נכסים במסגרתו הוא מנסה לשקם את חייו ולשלם את חובותיו. כך, העיד כי החברה אינה פעילה אולם לא פורקה מהטעם שלא היו בידיו האמצעים לשלם את האגרות המתאימות. מכל מקום, בדיוק כפי שבמקרה של תאגידים או נאשמים בעלי אמצעים נכון להגביה, אפילו להגביה מאד, את מתחם הקנס, על מנת לייצר הרתעה כלכלית אפקטיבית, הרי שלדעתי במקרה כמו זה שלפני, כמצוות סעיף 40ח' לחוק העונשין,

תשל"ז-1977, נכון להנמיכו.

עוד בהקשר זה אציין כי בקביעת המתחם לקחתי בחשבון את העובדה כי במהלך הטיעונים לעונש שנשמעו בפני, הציג הנאשם צו כינוס שניתן בעניינו שלפיו הוא משלם 1,000 ₪ בחודש לטובת נושיו וכן כי הוא משלם 2,400 ₪ מזונות קטינים במסגרת הליך הכינוס וכי שכר הדירה אותו הוא משלם עומד על 2,400 ₪ כאשר משכורתו עומדת על 7,100 ₪ נטו (ע' 26, ש' 10).

25. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה -הנאשמים טענו כי בבסיס מעשיהם לא עמדה כוונה פלילית, אלא קשיים כלכליים שהובילו בסופו של יום לקריסתה של הנאשמת ולהליכי פשיטת הרגל שבהם מצוי הנאשם. עם זאת, משהבינו הנאשמים כי מוצו יכולותיה הכלכליות של הנאשמת, היה על הנאשמים ובפרט על הנאשם 2 בהיותו הרוח החיה בנאשמת, להימנע מהמשך העסקת העובדת בהעדר יכולת לשאת בתשלום שכרה.

26. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -בהתאם לתיקון 113, לאחר קביעת מתחם העונש ההולם יש לגזור את עונשו של הנאשם הספציפי בתוככי אותו מתחם, על סמך נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. זאת, אלא אם קיימת הצדקה לחרוג ממתחם זה "בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור" (סעיף 40ג' (ב) לחוק העונשין).

סעיף 40יא לחוק העונשין מונה את "הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה" אותן ניתן להביא בחשבון בעת גזירת העונש המתאים בתוך המתחם. אחת מהנסיבות המנויות שם הינה "הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה והרשעתו וכן נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב". על פי התרשמותי מהנאשם הרי שהנאשם פועל לשיקום חייו, במובן זה שמצא עבודה סדירה ונכנס למסלול של כינוס הליכים במסגרתו הוא פועל להקטנת חובותיו, כשמטרת ההליך להביאו בסופו של דבר לקבלת הפטר ולאפשר שילובו מחדש בחברה. בהקשר זה, אבקש להפנות לחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018 שצפוי להיכנס לתוקף ב-1.9.19 במסגרתו נקבע כי מטרות החוק להביא ככל האפשר לשיקומו הכלכלי של החייב וכן לקדם את שילובו מחדש של החייב שהוא יחיד במרקם החיים הכלכליים (ס' 1 לחוק חדלות פירעון). הגם שנקבע כי החוק לא יחול על הליכי פשיטת רגל קיימים, יש לפרש ברוח החוק החדש, גם את התכלית של הליכי פשיטת רגל קיימים. זאת ועוד, הנאשם נעדר עבר פלילי ושוכנעתי כי מדובר בהשתלשלות אירועים שלא תישנה מצידו.

27. בהתחשב בכל האמור, החלטתי שהנכון הוא לחרוג משיקולי שיקום אף מן הרף הנמוך של המתחם, שאותו העמדתי כאמור על סך 5,000 ₪, והכל בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם דהיום, כפי שזה עולה מהליכי פשיטת הרגל המתנהלים, ובכלל זה הצורך לאפשר לו להמשיך במהלך שיקום חייב ולמנוע מצב דברים שבו הקנס שיושת עליו יוביל למצב דברים שבו הוא לא יעמוד בתשלום החודשי לנושיו (שהועמד כאמור על 1,000 ₪) ובתשלום מזונות ילדיו הקטינים (שהועמד כאמור על 2,400 ₪).

משכך, אני גוזר את עונשו של הנאשם תשלום קנס בסך 4,000 ₪. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים בני 200 ₪ כל אחד, החל מיום 1.8.19 ובכל הראשון לחודש עוקב.

כמו כן יחתום הנאשם כל התחייבות להמנע מביצוע העבירות שבהן הורשע למשך שלוש שנים ממועד מתן

גזר הדין, שאם לא כן יוטל עליו הקנס המירבי הקבוע לצד כל אחת מהעבירות שבהן הורשע.

28. אשר לנאשמת, הרי שלאור העובדה שהודתה באמצעות הנאשם באישומים שהוגשו נגדה ובכך חסכה זמן שיפוטי ומאחר שהיא לא פעילה, אולם לא ננקטו הליכים לפירוקה, ומשלא הוצגו בפני טיעונים המצדיקים השתתפות עונש מקל, סברתי כי נכון להטיל עליה קנס של 50,000 ₪ שיביע את מורת הרוח מהעבירות שביצעה. הקנס ישולם ב- 30 תשלומים, הראשון בן 1,860 ₪ שישולם ביום 1.8.19, והשאר בני 1,660 ₪ שישולמו החל מיום 1.9.19 ובכל הראשון לחודש עוקב.

לבקשת הצדדים יישלח אליהם גזר הדין בדואר.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ט, 26 יוני 2019, בהעדר הצדדים.